

Bir Mektup

Sıra politikacısının çeşitli çıkarlar uğruna verdiği tavizler, sürekli olarak kaşınacak noktalar yaratarak Türkiye'yi kontrol amacı güden yabancı devletler gibi nedenlerin, o umulmayan "neden" in basit türevleri olduğuna dikkatinizi çekmek istiyorum.

Sayın

İrtica ile mücadelede bir Milli Strateji hazırlandığı yolundaki bir gazete haberi (HÜRRİYET, 24 Haz.) üzerine size bu mektubu yazma ihtiyacını duydum.

Cumhuriyetimizin 75. yılında hala ortaçağ karanlıklarıyla uğraşır olmamız, bu sorunun, görünenlerden farklı nedenleri olduğu, hem de hiç umulmayan nedenleri olduğu kuşkusunu destekler niteliktedir.

"Sıra politikacısının çeşitli çıkarlar uğruna verdiği tavizler", "sürekli olarak kaşınacak noktalar yaratarak Türkiye'yi kontrol amacı güden yabancı devletler" gibi nedenlerin, o umulmayan "neden" in basit türevleri olduğuna dikkatinizi çekmek istiyorum.

Canlı organizmaların biyolojik bağışıklık sistemine benzetilebilecek olan sosyal bağışıklık sistemimiz, çeşitli iç ve dış kaynaklı sorunları çözebilme konusunda antikolar üretebilmeliydi. Bunun üremesine engel bir şeyler yapıyor olmalıyız. Nitekim, Güneydoğu terörü de bu zayıf bağışıklık sisteminin bir ürünüdür. Sorun bugün için kuvvetli bir kortizon hücumu ile yavaşlatılmıştır; ama bağışıklık sistemimiz güçsüzlüğünü korumaktadır.

Bu güçsüzlük yalnız irtica ve terörde değil, başka alanlarda da kendini göstermektedir. Her yıl, bir savaştaki kadar kayıp verdiğimiz trafik terörü de bir zayıf bağışıklık sistemi türevidir. Enflasyonla 20 yıldır başa çıkamayıp da yine aynı yetersizliğin bu defa ekonomik alandaki bir sonucudur.

Bu güçsüzlük, bizzat irtica, etnik terör, enflasyon ya da trafik teröründen daha önemlidir. Çünkü, üretebileceği "melanet ürünleri" nin sayısı neredeyse sonsuzdur. Bu, diğer devletler de dahil tüm niyet sahiplerince bilinmektedir ve de Türkiye'nin yumuşak karnıdır.

Sorun çözüme kabiliyeti de denilebilecek bu bağışıklık sisteminin bu denli güçsüz olması, bütün sistemlerin temel girdisi olan insan malzemesinde bir yanlış yaptığımızı gösteriyor. Öyle bir yanlış ki; gayet yaygın olarak ve daha da kötüsü, iyi bir şeyler yaptığımızı sanarak, tüm kaynaklarımızı seferber ederek, giderek süresini artırarak ve de irticayla mücadelede tek araç olarak benimseyerek yaptığımız bir eylem sonunda sürekli olarak üremektedir.

Bu yanlış, tüm okullarımıza egemen olan, kimsenin aksini düşünemediği, eğitim denilince ilk ve tek akla gelen kavram olan KOŞULLANDIRMA konseptidir. Laik eğitim verdiğini düşündüğümüz okullarımız da dahil olmak üzere, din eğitimi açık ya da gizli, örgün ya da yaygın, kısa ya da uzun süreli olarak veren tüm okullarımızda ve de ana okullarından üniversitelerimize kadar her ne öğretiliyor ise birer MUTLAK DOĞRU olarak öğretilmekte, çocuk ve gençlerimiz, doğruların tek ve sadece kendilerine belletilenlerden ibaret olduğu yolunda koşullandırılmaktadır.

İşte, sorun da bu noktada başlıyor: Bilinçli ve bilinçsiz ne kadar karanlık odak varsa hepsi, kendi kısır doğrularını koşullama yoluyla dayatabilmenin peşine düşmek için çok uygun bir aracın, bizzat devlet tarafından kullanılabilirliğini görüyorlar. Tahmin edilebileceği gibi, bu odakların itaat etmek zorunda oldukları hiçbir yasal ya da ahlaki sınır olmadığı için, eylemleri devletin koşullandırıcılığından çok daha etkin olmaktadır.

Bu tek doğrular yolunda koşullanan insanların, yaşamın çeşitli ortak kesitlerinde karşılaşp çatışması kaçınılmazdır; bugün etnik, dini, ideolojik ya da herhangi kökenli çatışmaların altında hep bu tek doğrular bulunmaktadır. Toplumumuz, çeşitli anahtarlar çevresinde, “.....den yana veye karşı” olmak üzere ikiye ayrılmışlar, kamu düzenini sağlayan güçlerin izin verdiği ölçülerde çatışmaktadırlar. Ama unutulmamalıdır ki, o düzeni sağlamakta olan güçlerimiz de aynı toplumun bireyleridir. Eğitim sisteminin koşullandırma ve kuşkusuzlaştırma geleneğine onlar da aynı derecede aşıktırlar.

Her hangi bir yolla bu güçlerin kontrolunu eline geçiren, toplumu kendi doğruları yönünde koşullandırmayı başarabilir. Son ortaya çıkan Fethullah Gülen olayında da hedefin, bu kontrolü ele geçirmek olduğu ve bunun da aslında KOŞULLANDIRMA HAKKINI ELE GEÇİRMEK anlamına geldiğine dikkat edilmelidir.

Üçüncü bin yılda evrensel değerlerin nerelere gideceğini tahminlemek güçtür. Ama bir şey kesindir: Devletlerin eğer tek görevi kalacaksa o da, HER KİM TARAFINDAN, HER NE AMAÇLA, HER NE YOLLA YAPILIRSA YAPILSIN KOŞULLANDIRMAYAYA İZİN VERMEMEK şeklinde özetlenebilir. Böylece, karanlık amaçlı odakların en etkin silahları ellerinden alınmış olacaktır.

Bu önerinin altında ideolojik bir tercih değil, birisi yeni keşfedilen, diğeri de bilimin getirdiği imkan olan 2 olgu yatmaktadır: Yeni keşfedilen, insanın, herhangi bir koşullandırmaya tabi tutulmazsa doğuştan *doğru, iyi ve güzel*'e eğilimli olduğu gerçeğidir. Geleneksel inanç olan, “*insan kötüye eğilimlidir; onu ancak yoğurarak koruyabilirsiniz*” görüşü artık çağdışı olmuştur. Bilimin getirdiği ise, her türlü bilgiye erişimin kolaylaşması, bunun için araçlara değil yardımcılarına ihtiyaç olduğudur. Bu nedenle de öğretmenlere artık öğrenme ortağı denilmektedir.

İnsanlık tarihi boyunca din kurumunu, kitleleri doğru, iyi ve güzel yönünde etkilemek için kullanan toplumlar gelişmişler; bu kurumun siyasal amaçlara aracılık etmesini önleyemeyen toplumlar ise - bizim gibi- yok olagelmışlerdir. Bugün, laiklik ve inançlılık birbirinin karşıtı hale gelmiş, yukarıda değindiğim “...den yana ve ...ye karşı” tuzağının kurbanı olmuşlardır.

Din kurumunu, siyasal -ve o yolla da toplumu, kendi kısır doğruları yönünde koşullandırma- amaçlarını gerçekleştirmek isteyenlerin tasallutundan kurtarabilmek için uygulanması gereken strateji -kanımca-, her tür koşullandırmanın koşulsuz olarak önlenmesi; devletin bu konuda gözetim ve yaptırım sağlaması biçiminde özetlenebilir.

Bu ilke, uzun bir süredir devam eden, din eğitiminin nasıl ve ne zaman yapılması, hatta yapıp yapılmaması gerektiği sorununu da çözebilecektir. Bugün dini eğitim konusundaki sorun, ne eğitimi verildiği değil, verilen eğitimin koşullandırıcılığı ve bunun da dönerek başkaları üzerinde baskıya dönüşmesidir. Koşullandırıcılık ve kuşkusuzluk bakımından ise din eğitimi veren okullarla diğeri bütün okullarımızın, hatta teknik eğitim veren üniversitelerimizin bir farkı yoktur. Her iki kurumda da “dogmalara dayalı yani kuşkusuz ve koşullandırıcı” öğretim yapılmaktadır. Nitekim, şeriat sistemi

peşinde koşanların önemli bir bölümünün teknik öğrenim görmüş olması ilginçtir. Bağnazlığı besleyen kaynak, din eğitimi değil, koşullandırıcı ve kuşkusuzluğa dayalı eğitim anlayışımızdır. Eğitim yaşamı boyunca bu anlayıştan kendini tesadüfen ya da bilinçli olarak koruyabilenlerin dışındakiler, dini, etnik, ideolojik ya da herhangi diğer bir tür bağnazlığın doğal adaylarıdır. Avrupa ülkelerine dahi ihraç edebilecek kadar çok sayıda bağnaz insanımız, laik diye nitelediğimiz okullarımızda, kendilerini laik sanarak yetişmektedirler.

Acı gerçek budur ve bunun, eğitim süresini sekiz ya da daha fazlaya çıkararak çözümlenebilmesi mümkün değildir. Aksine, koşullayıcı anlayış sürdüğü sürece eğitim süresinin uzaması, daha fazla fanatik insan yetişmesine yol açacaktır. İnanması güç olabilir, ama maalesef durum budur.

Geliştirilmesi öngörülen stratejinin odak noktası, koşullandırıcılığın menedilmesi ve kuşkusuzluk tuzağından uzak durulması olmalıdır. Her kim, hangi konuda istiyor ise yalnızca bilgilendirme yapmak, ama hiçbir şekilde koşullandırıcı bir faaliyette bulunmamak, kuşkusuzluk yaratmamak kaydıyla eğitim verebilir. Bunda bir sakınca yoktur. Kendi doğrusunun tek doğru olduğu yolunda koşullandırılmamış insanların bilgilenmesinin bir zararı olamaz. Devlet, bunun güvencesi olmalı, bizzat ve vatandaşları kanalıyla sağlayacağı yaygın denetim ortamı ve elindeki yaptırım gücünü kullanarak koşullandırıcı faaliyetlere kesinlikle izin vermemelidir.

Bunun, kamuoyunda olumlu karşılanabilmesi için ise, koşullandırıcılığın ve kuşkusuzluğun bir zihinsel jenosit olduğu anlatılabilmesi; yaygın TV ağından bu şekilde yararlanılmalıdır. Bunun dışındaki yollarla yapılacak mücadeleler, kendi doğruları yönünde koşullanarak kuşku duyma imkanını kaybetmiş insanlarımızı çeşitli kamplar olarak karşı karşıya getirecektir. Derinleşmiş kutuplaşmaları çözmek ise her geçen gün daha güçleşecektir.

Bu konuya uzun süredir mesai harcayan bir kişi olarak düşüncelerimi açıklamaya çalıştım. Bilgilerinize sunar, saygılarımın kabulünü rica ederim, efendim.

M.Tınaz Titiz

DAĞITIM

- Cumhurbaşkanı,
- Başbakan,
- Başbakan Yardımcısı ve MHP Genel Başkanı,
- ANAP Genel Başkanı,
- Milli Eğitim Bakanı,
- Genel Kurmay Başkanı
- Genel Kurmay II Başkanı
- Genel Kurmay Genel Sekreteri
- Kara Kuvvetleri Komutanı
- Deniz Kuvvetleri Komutanı
- Jandarma Genel Komutanı
- Milli Güvenlik Kurulu Genel Sekreteri